

következőket mondotta:

— Kétségtelen, hogy Gömbös rádióbeszéde fontos állomáshoz juttatta el a politikai világot. A nyilatkozat személyi és pártbeli része bennünket nem érdekel, csak az, amit a reformpolitika körvonalazásáról mondott. Megállapítható, hogy a miniszterelnök inkább csak negatívumokat hangoztatott és azt mondotta általában, hogy ellenez minden olyan dolgot, ami letérést jelent az alkotmányos útról. Ezt csak helyeselhetjük, de a miniszterelnök pozitívumokat keveset mondott és amit mondott is, az bizonytalanul csengett. Ezek már kevésbé megnyugtatóak, főleg azt kifogásoltuk, hogy a titkos választójogról, a parlamentarizmus reformjáról, a sajtó- és egyéb közszabadságokról, az összeférhetetlenségi tör-

vény revíziójáról semmit sem mondott. Eppen ezért minket a nyilatkozata nem nyugtatott meg.

Peyer Károly,

a szociáldemokraták felfogását a következőkben ismertette:

— Gömbös beszéde nagy csalódást keltett a mi körünkben, mert láttuk belőle, hogy a beharangozott reformokat nem fogja megcsinálni. A választójogról például egy szót sem szólt. És az érdekelt minket, hogy mi lesz a gazdasági helyzet javulására vonatkozó reformokkal. Gömbös Gyula ezekre a fontos kérdésekre nem tett megnyugtató kijelentést.

Az ellenzék soraiban továbbra is tart az a felfogás, hogy a parlament összehívására ezekben az időkben nagy szükség van.

Halálra ítélték a három bankrabló banditát

Budapest, február 15. A Szabadság-téri bankrablók ügyében pénteken délelőtt hirdettek ítéletet. A büntetőtörvényszék a kisebb bűncselekményeknél a Szabadság-téri bankrablás ügyében bűnösnek mondotta ki Szepesit, Radovichot és Tarit 3 rendbeli gyilkosság és 2 rendbeli gyilkossági kísérlet büntetésében, valamint rablás büntetésében és ezért mindhárom vádlottat köztársasági halálra ítélt.

lottát köztársasági halálra ítélt.

Az ítélet kihirdetését a vádlottak megrendülve, sápadtan hallgatták végig.

A halálos ítéleteket az ügyész tudomásul vette. A védők fellebbezést jelentettek be, mindhárom elítélt kegyelemért is folyamodott. A törvényszék ezután kegyelmi tanácsa alakult át, a határozatot nem közlik a nyilvánossággal.

Válság fenyegeti a színházat

Sürgős segítségre van szükség, mielőtt az összeomlás bekövetkezik

(A Délmagyarország munkatársától.) Válságos napokat él a szegedi színház, két év viszonylagos nyugalma után ismét kísért az a veszedelem, hogy az állandóan növekedő deficit miatt a szezon időelőtti véget ér és a város színház nélkül marad.

A helyzet karácsony óta rosszabbodik, egyre nagyobb arányokban. A közönség érdeklődése napról-napra csökken és a legjobb hírtű ujdonságok sem vonzanak annyi közönséget a színházba, hogy a bevétel fedezné a napi rezsit. Nyolcvan—száz—kétszáz pengő a színházi pénztár egy-egy esti bevétele, alig egy elenyészően kis része annak, amennyibe a társulat és a műszaki személyzet kerül. Ilyen körülmények között Sziklai Jenő igazgató a legkomolyabban foglalkozik a — menekülés gondolatával.

A színház igazgatója tegnap délelőtt részletesen tájékoztatta a színház súlyos helyzetéről dr. Pálffy József polgármestert, közölte vele, hogy a növekedő deficit veszedelmét tovább már nem tudja vállalni, ezért azt kéri, hogy utaljon ki a város tizenkétezer pengőt a következő két évben folyósítandó városi szubvenció terhére előlegként, hogy ezt az összeget havi ötszáz pengős részletekben vonhatja majd le az esedékessé váló előlegrészletekből. Közölte Sziklai azt is, hogy számítása szerint tizenkétezer pengőre lenne szüksége akkor, ha végig akarná játszani a szezon. A polgármester kijelentette a színház igazgató előtt, hogy a város további segítyeket, még előleg formájában sem folyósíthat a színháznak, mert nincs rá pénze és mert a következő évek szubvenciójának elköltsége a színház jövő sorsát veszélyeztetné.

Mint ismeretes, nemrégén felmerült az a terv is, hogy

a város moziengedélyt szerez

a színház számára és a mozi várható jövedelmét fordítja a színházi deficit kiegyenlítésére. A belügyminisztériumban tett lépések óta ebben az irányban nem történt újabb lépés, pedig a megoldás egyre sürgetőbbé válik és ez a megoldás kétségtelenül segítené a helyzetet. A színházat talpra állítani és biztos alapokra kell fektetni előrelátó tervek és alapos koncepció alapján. Nem a város újabb megterheléséről van szó a mozi súlyos időközben, de olyan megoldásról,

amely a város háztartásában nem jelentene újabb terheket. Ilyen lehetőségnek látszik a városi mozi ügye, éppen ezért sürgős és fontos volna ennek a kérdésnek megoldása. Nem lehet ismét állandósítani a színházi szomorujátékokat, vagy cirkuszokat, a talpraállítást gondosan elő kell segíteni nemcsak kulturális szempontból, de azért is mindent el kell követni a színház megmentése érdekében — és ez most nincs kapcsolatban a színház igazgató működésével, programjával és munkájának érdemeivel, vagy kritikájával —, mert a színház ügye közelről érinti a város kereskedő- és iparositársadalmát is és mert a színház majd száz családnak nyújt kenyeret. A megsegítés módját meg kell találni.

A Délmagyarország munkatársa előtt

Pálffy polgármester

a következőket mondotta a színház válságáról:

— A város a maga kasszájából további áldozatok nyújtására nem képes, nem folyósíthatunk előleget a következő esztendőkre szánt szubvencióból sem. Nem tehetünk mást, mint azt, hogy a színház helyzetét fölírjuk a közönség előtt és Szeged város kulturális közönségére bizzuk a színház megmentését. En, mint a város polgármestere, teljes nyomatékkal kérem föl a város közönségét, hogy intenzívebb látogatásával támogassa ezt a veszélybe sodródott kulturális intézményünket, mert az érdeklődés állandó csökkenését nem lehet csak közgazdasági okokkal magyarázni.

— Ha a város közönsége fontosnak tartja azt, hogy Szegeden elsőrendű társulat működjön, kifogástalan előadásokat mutasson be a színház, akkor ez a színház fokozottabb látogatásának kötelezettségét hárítja rá. Ha ezt a közönség nem látja be, akkor felidézni azt a veszedelmet, hogy a színház igazgató idő előtt szakítja félbe a szegedi szezon. Most csak arról van szó, hogy át kell segíteni a színházat ezeken a válságos heteken, azután jönnek az új, friss darabok és remélhető, hogy helyreállítják a színház pénzügyi egyensúlyát.

— Ami a mozikérdést illeti, az igaz, hogy az engedély megszerzése nehézségekbe ütközött, de mégis megkíséreljük, hogy megszerezzük. A főispán ural megállapodtam, hogy a kultuszminiszter támogatásával igyekszünk megszerezni a

színház számára a moziengedélyt. De rögtön segítséget mégis csak az jelentene, ha azok a szegedi polgárok, akiknek műveltségük is, módjuk is van hozzá, fokozottabb érdeklődést tanúsítanának a színház iránt. Ha nem teszik meg, akkor viselniük kell a felelősséget azért, ami föltétlenül bekövetkezik, le kell mondaniuk arról az igényről, hogy Szegeden, az ország második városában elsőrendű színház legyen.

Beszéltünk a színház kérdéséről vitéz

dr. Shvoy Kálmán ny. altábornaggyal,

a színházi bizottság tagjával, aki ezeket mondotta:

— Érthetetlen, hogy a közönség nem jár színházba, pedig meglehetősen jó előadásokat mutat be a társulat. Elsősorban a nagyközönségnek kellene jobban pártolnia a színházat, de egyébként is tenni kell valamit a színház érdekében. Hogy mit, — azt e pillanatban még nem tudom, de elvitathatatlan, hogy a segítségnek gyorsnak és hathatósának kell lennie. A színházi bizottságnak és a kisgyűlésnek kell a kérdéssel mielőbb foglalkoznia.

— A színházon sürgősen segíteni kell. Nem Sziklai igazgató személyéről van szó, hanem a város kulturális intézményéről kell megmenteni és nem utolsósorban fontos szempont az, hogy a színház sorsával összefüggő közel kétezer embernek mi lesz a sorsa. Momentán kell segítségre gondolni és éppen ezért a moziengedéllyel való kísérletezést nem találom megfelelőnek. Ennek a tervnek végrehajtása meglehetősen hosszú ideig tartana és nem bizonyos, hogy célra vezetne volna. Olyan megoldást is el tudok azonban képzelni, hogy esetleg a mozivállalatokat meg kellene adóztatni és az így befolyt összeget a színházaknak juttatni. A mozik kevés rezsijükkel és olcsó helyiségekkel nagy konkurrenciát jelentenek a színházaknak, volna tehát ráció abban, hogy a rájuk kivetett adóból megsegítsék a roppant rezsivel dolgozó színházakat.

A helyzetről kérdést intéztünk

Sziklai Jenő igazgatóhoz,

aki ezeket mondotta:

— Emberfölköltit dolgozunk, a küzdelem nem ismer határt. Mindent elkövettem, hogy a kényes izlésű szegedi közönség igényeit kielégítem, mindennel megpróbálkoztam és mégsem tudok eredményt elérni. Nem tudom, meddig lehet még tartani a küzdelmet, Isten csodája, hogy eddig eleget tudtam tenni a kötelezettségeknek. Két év alatt 40 ezer pengőt fizettem rá a színházra, igaz, hogy olyan felszerelésem van, amilyenrel egyetlen vidéki színház sem rendelkezik: feltétlenül valami segítségre van szükség, ha a város el akarja kerülni, hogy a színház válságba kerüljön. Nagyön furcsa volna, ha az első vidéki város egyetlen színháza is becsukna. Azt a luxust nem engedhetem meg magamnak, hogy megbukjak; ha a közeljövőben sem lesz eredmény és nem kap gyors segítséget ez a nehéz küzdelem, akkor kénytelen leszek arra kérni a város hatóságát, járuljon hozzá, hogy a színház kapuit a szokásos szezonvég előtt bezárjam. Sürgős segítség rendbehozhatja a helyzetet.

Gál Magda győzelme Londonban

London, február 15. Az asztali tennisz világ bajnokság során pénteken a női egyesben a magyar Gál Magda megverte a német Kretzbach kisasszonyt.

A külügyminiszter Rómában

Róma, február 15. Hóman Bálint vallás- és közoktatásügyi miniszter pénteken délelőtt Villani Frigyes báró quirináli magyar követ kíséretében a királyi palotába hajtatott, ahol feliratkozott az udvarnál. Ezután a miniszter De Vecchi miniszternél tett látogatást, akinél félóra hosszát időzött. Hóman Bálint ezután Savich külügy államtitkárt kereste fel, majd tizenegy órakor Mussolini miniszterelnöknel tett látogatást a Palazzo Venezia-ban, Mussolini dolgozószobájában fogadta a külügyminisztert, akivel félóra hosszát beszélgetett.